

Følgende flyveblad fra LaRouche Politiske Aktionskomite (LPAC) vil blive uddelt fra i dag (9. oktober) i Washington, D.C.: Et valg mellem to systemer, og liv eller død

I denne uge, hvor G-20-landene og Den internationale Valutafond/IMF og Verdensbanken mødes i Washington, D.C., vil BRIKS mødes på sidelinjen for at drøfte den fortsatte gennemførelse af BRIKS' Nye Udviklingsbank, som for nylig blev dannet i juli måned på BRIKS-topmødet i Brasilien. Der er således i denne uge en fortælling om to systemer i én by. Det repræsenterer som sådan det, som den tyske digter Friedrich Schiller beskrev som »et svangert øjeblik«, et øjeblik, hvor der enten opstår et lederskab, som kan fremme menneskeheden, eller hvor manglen herpå vil resultere i menneskehedens tragiske ødelæggelse.

Kendsgerningen, som alt for mange mennesker nægter at erkende, er, at det transatlantiske område udgør et døende system, som fortsat forsøger at påtvinge sig resten af verden. Systemet med IMF/Verdensbanken har for længst forladt Franklin D. Roosevelts plan om at anvende Det amerikanske Systems metoder for økonomisk udvikling efter Anden Verdenskrig som modsætning til Det britiske Imperiums system med folkedrab. Sidstnævnte systems fortsatte eksistens frembringer blot endnu værre mareridt med nedskæringspolitik, der fører til folkedrab,

epidemiske sygdomme og nye, evindelige krige for hver dag, der går. Det er et anti-humant system, som står i total modsætning til menneskehedens sande formål, som er at udvikle og anvende menneskehedens kreative evner til at mestre universets love og udøve herredømme over det fysiske univers gennem videnskab og teknologi.

Som modsætning til dette mareridtsagtige, døende system er et nyt, globalt system ved at vokse frem, centreret omkring BRIKS (Brasilien, Rusland, Indien, Kina og Sydamerika). Konfronteret med den kendsgerning, at systemet med IMF/Verdensbanken nægter at vende tilbage til hensigten med Roosevelts Bretton Woods-system efter Anden Verdenskrig, har disse nationer taget føringen og skabt pødekristallen til et Nyt Bretton Woods-system, som Lyndon LaRouche længe har været fortalende for, for at erstatte det finansielt og moralsk fordærvede, bankerotte IMF/Verdensbank-system. (Se: LaRouches 40 Year Record, A New International Economic Order, på LaRouchePAC.com.) Til dette formål skabte BRIKS, på det nylige topmøde i juli i Fortaleza, Brasilien, den Nye Udviklingsbank, som BRIKS yderligere vil drøfte i denne weekend i Washington, D.C.

Siden da har BRIKS ført en global kampagne for ikke alene at udvikle deres egne nationer og folk, men også tilbyde resten af verden muligheden for at virkeliggøre deres forhåbninger om udvikling. Andre nationer med sande ledere, der har forpligtet sig både over for deres egne befolkninger og menneskeheden generelt, såsom Argentina og Egypten, er gået med i kampen, selv om de ikke formelt er medlemmer af BRIKS.

Alt imens den transatlantiske sektor og Japan har forladt videnskab og teknologi, og dermed en fremtid for menneskeheden og især for unge mennesker, der nu lider under kronisk arbejdsløshed, så har BRIKS-nationerne og deres ledere forpligtet sig til en politik for udvikling. Den indiske premierminister Narendra Modi har netop opfordret til en massebevægelse i traditionen efter Mahatma Gandhi og Martin Luther King, Jr., som denne gang er helliget udvikling. Det er

ikke alene lykkedes inderne at opsende en satellit i kredsløb om Mars i første forsøg, men også at lancere et program med navnet INSPIRE for at opmuntre unge indere til at deltage i deres rumprogram. Kineserne har forpligtet sig til et måneprogram, der er orienteret mod minering af helium-3 som brændstof til brug for fusionskraft. Dette repræsenterer som sådan en forpligtelse til at beherske solsystemets love, noget, som USA fuldstændig har forladt, siden mordet på John F. Kennedy.

Det, der som helhed karakteriserer BRIKS, er ikke geopolitik, som det er tilfældet med USA, Europa og Japan under Det britiske Imperiums dominans. Alt imens Vesten faktisk har forladt principperne i den Westfalske Fredstraktat om at handle i overensstemmelse med »fordelen for den anden«, et princip, som bragte en afslutning på 30-års krigen i 1600-tallet, så har BRIKS-nationerne genoplivet dette princip i form af kreativitet som sådan for andre.

Konfronteret med et moderne udtryk for Apokalypsens Fire Ryttere – finanskollaps, epidemiske sygdomme, hungersnød og evindelig krige, som fører til termonuklear udslettelse – er der kun én løsning. Vesten, med USA i spidsen, må erkende, at det er faret vild og har mistet det himmelske mandat. Vi må vende tilbage til vore bedste traditioner, fra Franklin D. Roosevelt, John F. Kennedy, Abraham Lincoln og De grundlæggende Fædre. Vi må atter blive et håbets fyrtårn og et frihedens tempel for verden.

Vi i USA må ophøre med at undgå virkeligheden og holde op med at lyve for os selv, eller også vil vi, ligesom skuespilleren i en klassisk tragedie, dø som følge af vore egne selvdestruktive illusioner og fejhed. Valget er sluttelig vores! Vi må sætte en stopper for kasinoøkonomien, som har gjort nogle få uanstændigt rige, alt imens det har kastet milliarder af mennesker ud i fattigdom. Vælg i stedet at gå med i BRIKS, for fred baseret på udvikling!

Fra LaRouche-bevægelsen 2. oktober 2014: Saml kræfterne på Jorden, som Kepler gjorde det for Solsystemet

Onsdag, den 1. oktober 2014 – I en række erklæringer den 30. september, efter at dommer Thomas Griesa fra New York på absurd vis havde afsagt dom over den argentinske nation for at vise foragt for retten (hans ret), kom Argentinas præsident Cristina Fernandez med spiddende fordømmelser af Obamaregeringen, dens allierede gribbefonde og disses lokale samarbejdspartnere i Argentina, for forsøg på at destabilisere eller vælte hendes regering. Hun spurgte, med hvilken ret en amerikansk domstol kan intervenere i Argentinas forfatningssystem, som er direkte modelleret efter det amerikanske, og diktere, hvad landets Kongres må og ikke må?

»Fremragende«, sagde Lyndon LaRouche. »Vi bør udbrede dette internationalt.«

Præsident Fernandez advarede, med rette, om, at disse imperiekræfter endda kunne gå så langt som til at arrestere eller myrde hende.

»Hvis de vil skabe et permanent, blodigt spørgsmål, er det sådan, de kan gøre det«, lød LaRouches respons. »Det er sådan, de vil tabe kampen. De vil gå ned; det kan ikke

stoppes. Dommerne og de, som er involveret, vil blive hårdt straffet, fordi de begår en forbrydelse, et bedrageri. Og den kendsgerning, at de begår bedrageri i den amerikanske regerings navn, gør det ikke til et mindre bedrageri. Disse fjolser begår stadig denne løgn, dette bedrageri. Selve den påstand, at disse dommere skulle have nogen jurisdiktion [i denne sag], er i sig selv et bedrageri. Det ene bedrageri, som tager det næste med sig. Og det værste ved disse dommere er, at de er 'uspiselige'. Man ville ikke ønske at 'spise' dem, selv om de var 'spiselige'!«

På en anden, relateret front er det blevet meget klart, at Obamas kampagne med luftkrig »mod ISIS« er fuldstændig mislykket. ISIS har igen jaget den irakiske hær på flugt vest for Bagdad to gange i den forløbne uge, på trods af bombningen, og står for at indtage den vigtige by Kobane i Syrien på grænsen til Tyrkiet, med tyrkisk meddelagtighed, på trods af, at de amerikanske og britiske bombetogter har sigte på angriberne. Nogle af årsagerne er helt åbenbare, andre mindre åbenbare, men denne skarpe fiasko, som kun vil blive værre, viser atter engang, at Bagdad ikke kan forsvares under den aktuelle politik, som seniorveteran-efterretningsmanden Pat Lang antydede på sin webseite i dag.

»Dette flytter konflikten meget tæt på Rusland; det er implikationen heraf«, sagde LaRouche.

Og dernæst:

»Dette er Obama, uanset forklædningen«, fortsatte LaRouche. »Han er den, der har udtænkt det; han har ansvaret, uanset det lyssky dække, denne gang. Dette er hans plan; han var specifik, ligesom hans udenrigsminister. Takket være Obama er der INGEN effektiv styrke imod ISIS.«

Idet han gik over til et bredere fokus, sagde LaRouche,

»At bringe de nødvendige kræfter sammen her på Jorden, som Kepler gjorde det for Solsystemet: det er den nødvendige

politik; det må den være. For USA er ingenting værd, hvis vi ikke gør dette.«

»Det må gøres. Et skridt ud fra ærligt mod af denne art fra USA – for hvis man ikke på et tidspunkt går op imod det, som er deciderede skurkestreger, hvor meget ære har vi så tilbage?«

»Vi må leve op til denne udfordring. Vi må imødegå den på en passende måde. Hvilket i virkeligheden vil sige: på en effektiv måde. Ikke på en skødesløs måde: at gøre sagen klar, punkt for punkt, og fordømme fiaskoerne og fejltagelserne punkt for punkt; og sørge for, at det holder.«

»Det, som [den indiske premierminister] Modi gjorde på Manhattan, er en stor præstation for hele menneskeheden. Der er ingen, der retmæssigt kan klandre ham for dette«, insisterede LaRouche.

Bolivias Morales: Krig som svar på krig er ikke fred; Vi må ændre systemet

30. september 2014 – Den bolivianske præsident Evo Morales talte, i sin tale til FN's Generalforsamling den 24. september, med navns nævnelse om præsident Barack Obamas

»fanatiske« krigsmageri og erklærede, at der må sættes en stopper for gribbefonde-kapitalismen og dennes politik med »krig som svar på krig«, hvis dette skal blive det Fredens Århundrede, som vi behøver.

»Løsningen af alvorlige, sociale uligheder og basale tjenesteydelser, så som vand, elektricitet, telekommunikation, basal sanitet i tillæg til uddannelse og sundhedsvæsen, må være en grundlæggende menneskeret«, erklærede Morales. »Den allestedsnærværende magt, som findes hos ågerkarlebankerne, der profiterer på forbrugerisme og sult, er de såkaldte 'gribbefonde' udtryk for; de er agenter for finansiel udplyndring, som lever af spekulation og plyndrer udviklingslande ustraffet, stjæler brød fra de fattige, afpresser og svindler, med hjælp fra kapitalismens juridiske systemer.«

»Udryddelse af finansiel kolonialisme« hedder den nødvendige ændring af den internationale, finansielle arkitektur, sagde han. Uden at ændre denne arkitektur får vi hverken en afslutning på sult og fattigdom, eller på »den geopolitiske magt, som indehaves af de store magter og selskaber, som fremmer konflikter for at sikre deres imperiale eller neokoloniale interesser.«

USA's invasion af Irak, baseret på en løgn, er det, der »førte til en terrorgruppe kaldet Islamisk Stat, som har bragt Irak ind i en ny krig, som er en trussel mod hele området«, anklagede han.

»Krig som svar på krig er ikke det samme som fred. Det er en korrupt formel. Det er en formel for død og endeløse konfrontationer. Vi må løse de strukturelle årsager til krig: marginalisering, fattigdom, manglen på muligheder, kulturelle, politiske og sociale deportationer, territoriel udnyttelse og udplyndring, nådesløs kapitalisme og overnationale interessers diktatur.«

»Hvert år hører vi fra hr. Obama den samme krigstale, den samme, arrogante tale og trusler mod verdens folkeslag. Dette er også en tale om fanatisk ekstremisme ...«

»Dette er Fredens Århundrede, men en fred baseret på suverænitet, på folkenes frihed og ikke det frie markedes frihed. Dette er århundredet for enighed om frihed og liv og fred, ikke enighed om frihed til at handle med liv. Der bliver ingen harmoni, hvis imperiernes og deres fornyede kolonialismes arrogance forfølger, fængsler og myrder mennesker, kulturer og verdens befolkninger ...«

»Finanssektorens imperium, markedernes imperium og våbenindustriens imperium må ophøre at eksistere for at bane vejen for Livets visdom og Livet i fred og harmoni.«

Billede: Evo Morales taler i FN

Helga Zepp-LaRouches tale på konferencen

Ét bælte, én Vej i Beijing, den 5. september

Den Nye Silkevej betyder et skift, væk fra nationers og grupper af nationers geopolitiske interesser, og fokuserer på menneskehedens fælles interesser. Det sætter fokus på spørgsmålet om, ikke, hvad der er min fordel i dette eller hint område, men derimod, hvor vil menneskeheden være om 100 år fra i dag, eller endda om 10.000 år fra i dag? Den Nye

Silkevej vil blive til en Verdenslandbro, som vil forene og forbinde alle nationer og kulturer til ét, en menneskehed. Det vil, som præsident Xi Jinping sagde, inkludere hele menneskeheden og vil frembringe menneskehedens sande identitet som universets kreative art.

Den Nye Silkevej, som den blev præsenteret af Xi Jinping for et år siden, og som den har udviklet et momentum gennem BRIKS-topmødet i juli måned i Brasilien, efterfulgt af topmødet mellem BRIKS og statsoverhovederne fra de sydamerikanske lande den næste dag, har allerede forandret verden. Som et resultat af denne Nye Silkevejs-dynamik er der indgået aftaler om flere store projekter i hele verden, for eksempel den anden Panamakanal igennem Nicaragua, en transkontinental jernbane fra Brasilien til Peru, og flere aftaler om samarbejde om atomkraft mellem forskellige nationer.

Der er en pludselig eksplosion af optimisme, hvor lande vover at hævde deres suverænitet og begynde at virkeliggøre projekter, som har ligget på hylden i årtier, men som har været modvirket som følge af de betingelser, som de internationale finansinstitutioner har stillet. Denne eksplosion kommer selv fra lande, som endnu ikke formelt er en del af BRIKS eller Silkevejen, som f.eks. Egypten, som har indledt et spektakulært program med national, økonomisk opbygning, eller Argentina, som modigt har modstået et forsøg på angreb fra gribbefondenes side.

Der er en ny, kulturelt set totalt optimistisk opfattelse af egen identitet hos en større del af menneskeheden, baseret på idéen om menneskeheden som den eneste kendte, kreative art, en art, som kan tænke og gøre ting, den aldrig før har gjort. Der er også begyndelsen til en ny finansiel arkitektur, såsom den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank, den Nye Udviklingsbank, samt tilhørende valutareservefonde for at forsvare lande imod spekulative angreb. Kinesiske eksperter

understreger, at disse nye banker ikke skal erstatte IMF, Verdensbanken eller den Asiatiske Udviklingsbank, men at de er et supplement til disse.

Hvis perspektivet om Den nye Silkevej skal lykkes, må flere udfordringer og lektioner fra de seneste 23 år behandles. Da Sovjetunionen gik i opløsning i 1991, og Jerntæppet mellem Øst og Vest faldt, foreslog Schiller Instituttet Den eurasiske Landbro som idéen om at forbinde Europas befolknings- og industricentre med Asiens gennem udviklingskorridorer, programmet for Den eurasiske Landbro/Den nye Silkevej. Vi foreslog dette program, som faktisk var tænkt at skulle være en fredsorden for det 21. århundrede, til flere regeringer i Eurasien. Men ulykkeligvis besluttede USA's og Storbritanniens regering at gå ind for udvidelsen af NATO, som kulminerer i den aktuelle krise med Rusland over Ukraine.

Men så, i 1996, arrangerede den kinesiske regering en meget stor konference i Beijing med titlen, »Den eurasiske Landbro og udviklingen af områderne langs med Den eurasiske Landbro«, med deltagelse af 34 lande, og jeg var en af talerne ved denne konference. Kina erklærede på dette tidspunkt Den eurasiske Landbro som sit strategiske, langfristede perspektiv frem til år 2010, men i stedet for at gå frem ad denne vej, kom forskellige kriser i vejen: Der var Asien-krisen i 1997, for en stor dels vedkommende resultatet af spekulative angreb fra folk som George Soros, og som forårsagede flere asiatiske valutaers sammenbrud. Som en konsekvens var der den russiske GK0-statsbankerot (GK0: russiske kortfristede statsobligationer), såvel som også krisen med LTCM, Long Term Capital Management, i 1998, som midlertidigt blokerede for Silkevejspolitikken.

I 2007 begyndte den globale finanskrisen for alvor med nedsmeltningen af det amerikanske, sekundære ejendomsmarked, og dernæst sammenbruddet af Lehman Brothers og AIG i september 2008. Nu er den transatlantiske finanssektor håbløst bankerot og står over for en ny nedsmeltning, som er meget værre end

den i 2008. Kendsgerningen er, at for-store-til-at-lade-gå-ned-bankerne er håbløst bankerot. Som topinsidere privat hævder, så er elefanten i værelset den moralske fare; regeringens bail-out (redningspakker) transformerede simpelt hen privat spillegæld til offentlig statsgæld og opmuntrede til dårlig opførsel fra bankernes side og gjorde således alt, for at gøre en fremtidig krise mere sandsynlig og mere alvorlig.

Dette førte til en markant opgivelse af sund og fornuftig bankpraksis. Tidligere ville centralbanker ikke have stillet penge til rådighed for bailouts. Hvis banker ikke kunne inddrive deres lån, måtte de afskrive dem. Nu er skellet mellem forventede og uventede tab forsvundet, banker holder fast i deres dårlige lån, og, hvad værre er, de fortsætter med at handle med dem! Man bekymrer sig ikke om de fremtidige konsekvenser af denne praksis, undtagen forventningen om, at indkomsterne fra handelen fortsat vil vokse.

Under normale omstændigheder ville man sælge dårlige papirer til et reduceret beløb, eller, hvis de bevares i regnskabet, ville de blive regnet for et passiv for banken. Alt dette blev tilsløret af de såkaldte instrumenter fra værktøjsskassen, som førte til massive bailouts og kvantitative lempelser fra Federal Reserve, og nu selv Den europæiske Centralbank (ECB), som sænkede deres rentesats, til den i dag er næsten nul, for at gøre det samme. Og som et resultat heraf er boblen vokset, og for-store-til-at-lade-gå-ned-bankerne er vokset med 40 %, og de har flere tvivlsomme aktiver i deres portefølje, eksponeringsrisikoen vokser, og de foregiver alle sammen ikke at se det.

Eksperter i institutionerne, som vicepræsidenten for det amerikanske FDIC (Statens Indskudsgarantifond), Thomas Hoenig, har advaret om, at hvis én af for-store-til-at-lade-gå-ned-bankerne går ned, krakker hele systemet. De udestående derivatkontrakter beløber sig på nuværende tidspunkt til 2 billiarder dollars: Dette beløb kan aldrig blive betalt.

Den eneste måde, hvorpå man kan håndtere dette problem, er på nøjagtig samme måde, som Franklin D. Roosevelt gjorde det i 1933 som svar på den daværende finanskrisen: Glass/Steagall-bankopdelingsloven. I den amerikanske Kongres og i Senatet har man fremstillet lovforslag, som i øjeblikket støttes af flere end 80 kongresmedlemmer og 11 senatorer, samt flere end 200 nationale organisationer, og som vil genindføre Glass/Steagall-loven. Min mand, hr. LaRouche, som er den eneste økonom, der har forudsagt denne krise ved hvert eneste relevante skæringspunkt, foreslog fire love, som tilsammen kunne ændre situationen.

For det første må Glass/Steagall-loven, adskillelsen af kommercielle banker og investeringsbanker, omgående genindføres.

For det andet må man vende tilbage til Det amerikanske, økonomiske System, som etableredes af den første finansminister, Alexander Hamilton, som skabte en Nationalbank, hvor den eneste ret til at skabe kredit ligger hos den suveræne regering, og ikke hos private banker.

For det tredje skabelsen af et kreditsystem, hvis kredit udelukkende kun genereres til realøkonomiens fremtidige produktion, men denne realøkonomi må baseres på videnskabelige principper om fysisk økonomi, og ikke til noget andet formål. Og dette må ske i hvert eneste land: Ethvert land må have en Nationalbank, der har suveræniteten til at skabe kredit, og som skal finansiere den Nye Silkevejs projekter, og til dette formål må vi have langfristede kreditaftaler blandt de lande, som deltager i den Nye Silkevej, over 20, 30, 40 og 50 år.

Og for det fjerde må der introduceres en videnskabelig drivkraft i økonomien, som fører til højere energigennemstrømningstætheder i produktionsprocessen. I dag vil det sige, at der må være et forceret program for virkeliggørelsen af termionuklear fusionskraft som det næste, absolut nødvendige, højere niveau af

energigennemstrømningstæthed.

Det er derfor, at den kinesiske månemission Chang'e-3, Chang'e-4 og Chang'e-5 er af absolut afgørende betydning for menneskehedens fremtidige eksistens; hvorfor gennembruddet med Yutu-robotten, som førte til landingen på Månen sidste december med den hensigt at minere helium-3 på Månen til brug for en fremtidig fusionsøkonomi på Jorden er absolut afgørende for at finde en løsning på den aktuelle krise. For termionuklear fusionskraft, baseret på helium-3, vil ikke alene give menneskeheden energisikkerhed i millioner af år, men Månens helium-3 som basis for brændstof betyder også råmaterialesikkerhed. Fusionsfakkel-teknologien vil forvandle affald til alle slags nye råmaterialer gennem isotop-udskillelse, men også anvendelsen af helium-3 repræsenterer en ny, videnskabelig revolution, eftersom produktet fra fusionsreaktionen ikke er en neutron, som er meget skadelig for reaktormaterialet, men en proton, hvilket betyder, at det kan kontrolleres og styres ved at bruge magnetiske felter, og på denne måde kan det bruges til direkte energikonvertering, som er 70 % effektivt.

Dette vil skabe en fuldstændig ny, økonomisk platform på Jorden, og for propulsiv fremdrift i rummet, som vil muliggøre en konstant acceleration på 1 g og muliggøre rumrejser til Mars og andre himmellegemer. Beherskelsen af fusionskraft baseret på helium-3 vil muliggøre forsvar af planeten imod asteroider, meteoritter, kometer, håndtere Solstorme og lignende ting.

Hvad har alt dette med den Nye Silkevej at gøre? Den Nye Silkevej betyder et skift, væk fra nationers og grupper af nationers geopolitiske interesser, og fokuserer på menneskehedens fælles interesser. Det sætter fokus på spørgsmålet om, ikke, hvad der er min fordel i dette eller hint område, men derimod, hvor vil menneskeheden være om 100 år fra i dag, eller endda om 10.000 år fra i dag? Den Nye Silkevej vil blive til en Verdenslandbro, som vil forene og

forbinde alle nationer og kulturer til ét, en menneskehed. Det vil, som præsident Xi Jinping sagde, inkludere hele menneskeheden og vil frembringe menneskehedens sande identitet som universets kreative art.

Foto: Helga Zepp-LaRouche under et besøg i Kina i februar 2014

Fra LaRouche-bevægelsen 1. okt. 2014: Modi: Lad os gøre udvikling til en massebevægelse

Den indiske premierminister Narendra Modi udsendte ved afslutningen af sit triumferende besøg i USA et budskab via twitter i denne uge, som ganske enkelt gav udtryk for det hovedbudskab, han bragte til amerikanerne: »Lad os gøre udvikling til en massebevægelse, ligesom Mahatma Gandhi gjorde frihedsbevægelsen til en massebevægelse.« I både sin tale til FN's Generalforsamling og til 20.000 indisk-amerikanere i Madison Square Garden demonstrerede Modi lederskabsegenskaber, som ikke er set hos valgte, amerikanske, politiske ledere, siden Franklin Roosevelts og John Kennedys død. Modi fortalte stolt tilhørerne, at han er den første, indiske premierminister, som er født efter den britiske kolonitid, og at han »indåndede frihedens luft« fra sit allerførste

åndedrag.

Kinas præsident Xi Jinping demonstrerer de samme lederskabsegenskaber, og det er med Kina og Indien alene en tredjedel af menneskeheden, som er på vej fremad. Den russiske præsident Vladimir Putin forbereder sit eget besøg til Indien i december måned, hvor han vil intensivere det trilaterale samarbejde i hjertet af BRIKS-alliancen og sammensmede et nyt paradigme med samarbejde blandt suveræne nationalstater.

Under sit møde med præsident Obama i torsdags gjorde den indiske leder det klart, at han ikke har tænkt sig at give køb på spørgsmålet om fødevarer sikkerhed for alle indere. Han er under pres fra folkedrabstilhængerne under anførsel af briterne for at droppe sin afvisning af Verdenshandelsorganisationens (WTO's) landbrugspolitik, med ukontrolleret frihandel og globaliserede, spekulative markeder. På samme måde går han op imod den farmaceutiske lobby med sin afvisning af at forlade Indiens enestående rolle med fremstilling af generelle medikamenter af høj kvalitet til verdens mest forarmede nationer.

Endnu mens den fulde virkning af premierminister Modis besøg i USA stadig er mærkbar og bliver vurderet, indgav aktivister fra LaRouchePAC i New York City og omkringliggende områder miljøet en yderligere følelse af optimisme og begejstring, et punkt, som Lyndon LaRouche kraftigt understregede under drøftelser med kolleger tirsdag, idet han trak nogle afgørende, universelle principper frem:

»Det er den naturlige samfundsform at skabe en højere tilværelsesform, et højere menneskesamfund, og jeg mener den fulde, eksplosive virkning af dette; og det, vi ser nu i tilfældet med premierminister Modi, vi ser, at det, han gjorde i Manhattan osv., er lige præcis det! Men han var ikke en isoleret skikkelse. Det er pointen – han er ikke bare en mand, der har været heldig og har gjort dette og opnået hint. Nej, det var fuldt ud bevidst! Det finder sted

i Kina, fuldt bevidst! Det, der foregår i Rusland, er fuldt bevidst – og prøv ikke at fjerne Rusland fra det her!

»Og derfor er det, vi er i færd med at gøre, at vi tager dele af verden, dele af verdens regeringer, og stykker dem sammen som samarbejdsenheder med det formål at opnå et globalt formål, en virkeliggørelse på globalt plan ... Det, vi derfor har gjort generelt, gennem videnskab, som jeg definerer det, principperne for videnskabelig udvikling, som jeg definerer det, er det, som er afgørende. Og det er evnen til at bringe elementerne for udvikling i Solsystemet sammen og gøre det til en sammenhængende enhed. Og dette er, hvad der definerer menneskehedens natur.«

»Det drejer sig ikke om, hvad nogen ved, ikke om noget, nogen har gjort; det drejer sig om at bringe elementer i Solsystemet sammen, elementer, som er afgørende, elementer, som gør det muligt at skabe et system inden for Solsystemet, som hidtil ikke har været muligt. Og det er altså grundlaget.«

»Vi er faktisk trællebundet, i princippet, for nu at bruge det korrekte ord, 'trællebundet'. Vi er trællebundet for, i os selv, at give udtryk for de evner, som er givet os i kraft af denne slags mennesker, i kraft af denne form for videnskab. Og det er aldrig tidligere sket på denne måde. Der har før været forsøg på dette, men vi har aldrig virkeliggjort det. Vi er nu i stand til at virkeliggøre det, og vi må komme dertil, hvor vi erkender, at vi vil virkeliggøre det. Vi vil skabe forandringer i Solsystemet, i den måde, hvorpå Solsystemet fungerer, som aldrig tidligere har været mulig.«

»Og det er, hvad det her betyder: Det er, hvad der skete i Manhattan, det er, hvad dette vil sige! Det vil sige at bringe elementer i verden, elementer af menneskelige samfund, sammen, som man aldrig tidligere har været i stand til at bringe sammen.«

Download (PDF, Unknown)

TEMA-ARTIKEL:

Egypten sætter en ny kurs mod økonomisk fremgang. Vil landet tilslutte sig BRIKS?

– Egypten har bevæget sig afgørende i retning af at tilslutte sig det nye økonomiske paradigme, som er i færd med at fremkomme under BRIKS' lederskab: Brasilien, Rusland, Indien, Kina og Sydafrika. Valgt sidste juni træder den egyptiske præsident og tidligere øverstbefalende for hæren, Abdel Fattah el-Sisi, nu i sin berømte forgængers, den egyptiske præsident Abdel Gamal Nassers, fodspor, som også var en af grundlæggerne af Den alliancefri Bevægelse, NAM.

Download (PDF, Unknown)

Lyndon LaRouche: Den klassiske kunstart kaldet fysisk økonomi

Fysisk økonomi er noget helt unikt for mennesker. Intet dyr har fysisk økonomi som egenskab. Men økonomi har eksisteret lige så længe, som der har været mennesker til, da fysisk økonomi i hovedsagen er forholdet mellem mennesket og naturen, baseret på det, som udelukkende kun mennesket, og intet dyr, har: Evnen til at gøre opdagelser. Eksempelvis opdagelser af grundlæggende principper inden for videnskab.

GDE Error: Requested URL is invalid

TEMA-ARTIKEL:

BRIKS-Topmødet: Halvdelen af menneskeheden lancerer en ny, økonomisk verdensorden

– I midten af juli måned, mens planeten var ved at blive slået til vrage af de voksende krigsrædsler i det østlige Ukraine, Irak og Gaza, og som følge af en økonomisk depression, forårsaget af det transatlantiske finanssystems dødskrampe, samledes statsoverhoveder, repræsenterende halvdelen af menneskeheden, i Brasilien, hvor de tog de første skridt henimod skabelsen af en Ny økonomisk Verdensorden.

Kina beder Australien om at gå med i AIIB – Obama siger nej

22. september 2014 – Kina opfordrer Australien til at deltage i lanceringen af den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB) ved årets slutning, og Australien gennemarbejder i øjeblikket spørgsmål forud for tilslutningen, iflg. en rapport i *Australian Financial Review* den 22. september. Avisen rapporterer kommentarer fra den australske forretningsmand David Thodey, adm. dir. for Telstra og chef for »Business 20«-gruppens infrastrukturpolitik (gruppen er associeret til G20-nationerne). Thodey siger, at den australske regering støtter AIIB – som han selv også gør – og arbejder på spørgsmålene, med henblik på at tilslutte sig. Den australske finansminister Joe Hockey vil mødes med den kinesiske finansminister Lou Jiwei på G20-mødet i denne weekend for at diskutere medlemskab af AIIB. Hockey, den nuværende formand for G20-finansministrene, har anført kampagnen for, at G20-topmødet i Brisbane til november skal vedtage en bred bail-in-politik. Med hensyn til AIIB citeres Hockey for at have sagt, at Australiens største bekymring er, at banken skal være åben for mange nationer, og» ikke være en lukket forretning« for Kina.

To førende akademiske økonomer ved Australiens Nationale Universitet (ANU) har lederartikler den 21. september, hvor de opfordrer Australien til at gribe AIIB-chancen. Den ene er prof. Peter Drysdale, som også skriver i *Australian Financial Review*. Den anden er Andrew Elek, som har en lang historie sammen med Det asiatiske Stillehavsområdes økonomiske

samarbejdsforum (APEC), og som skriver i *East Asia Forum* med titlen »Vi hilser Kinas Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank velkommen.«

Elek siger, at AIIB grundlæggende set vil være verdens førende blandt infrastrukturbanker, fordi Verdensbanken (-50 %) og Den asiatiske Udviklingsbank (-40 %) drastisk har indskrænket deres allerede lave niveauer for investering i infrastruktur, siden krakket i 2007-2008. Med hensyn til private udlån til infrastruktur, siger Elek, at disse på verdensplan er faldet med to tredjedele i forhold til før krakket. Han hævder, at Kina lige fra de første diskussioner om AIIB i oktober 2013 har gjort det klart, at andre nationer er velkomne. »En bred deltagelse vil sikre, at AIIB hurtigt kan udvide sine udlån til finansiering af hårdt tiltrængte infrastrukturprojekter, alt imens det vil sikre projektforberedelse og -udøvelse af en høj kvalitet ... USA kunne have set den nye bank som en mulighed for at udfylde de gabende huller inden for infrastruktur ... I stedet lyder tilbagemeldingerne fra alle områderne på, at USA afskrækker andre fra at deltage i AIIB.«

EIR har også fået kendskab til, at præsident Obama og repræsentanter fra Det hvide Hus, ved Obamas nylige og forglemmelige »Afrika-topmøde« i Washington, udøvede pres på afrikanske ledere over hele linjen for at ophøre med at »arbejde sammen med Kina«.

Helga Zepp-LaRouche: Verden har et presserende

behov for en ny, inkluderende sikkerheds- arkitektur!

Download (PDF, Unknown)

21. sep. 2014 – Ved folkeafstemningen om Skotlands uafhængighed er London endnu engang kun med nød og næppe sluppet godt fra det – takket være en massiv skræmmekampagne. Men selv New York Times kommenterede, at den bitterhed, som er kommet til udtryk i Skotland imod Westminster-politikken – en politik, der er til gavn for de superrige, imperiekrige osv. – er paradigmatisk for den voksende vrede i befolkningen i USA og Eurozonen over etablisementets politiks eklatante fiasko.

I total kontrast hertil bygger den kinesiske præsident Xi Jinping og den indiske premierminister Narendra Modi i mellemtiden videre på et alternativt, økonomisk system og har optimistisk erklæret, at Kina og Indien tilsammen repræsenterer 35 % af menneskeheden og sammen skriver drejebogen for fremtiden.

Xi Jinpings tredages besøg i Indien repræsenterede virkelig et kvalitativt gennembrud i de kinesisk-indiske relationer. Ikke blot har Kina til hensigt i de næste fem år at investere 20 milliarder dollars i Indien i opbygning af højhastighedsjernbaner, modernisering af jernbanestationer, industri-parker, telekommunikation og produktion af automobildele, men Kina vil til gengæld også åbne sit marked for indiske, farmaceutiske produkter og landbrugsprodukter, samt film. Andre aftaler regulerer samarbejdet om udvikling af atomkraft, fredelig anvendelse af rumfart, et partnerskab mellem byerne Shanghai og Mumbai, såvel som kulturelle udvekslinger, og – hvad der er særlig vigtigt – det aftaltes, at man snarest endegyldigt ville bilægge endnu åbentstående

grænsestridigheder.

Senest med løsningen af dette spørgsmål trues de vestlige medier og tænketanke med at udgå for det stof, som de synes at behøve til deres, til absurditet grænsende, smålighed. For ude af stand til at erkende det store design bag dette topmøde, har de vestlige medier udeladt dette til fordel for kun at beskrive de formentlige, geopolitiske interessekonflikter mellem de to nationer.

For kammertjeneren findes der ingen helte – men ikke, fordi han ikke er en helt, men fordi enhver er en kammertjener; således beskriver Hegel denne mentale tilstand i sin fænomenologi. Det, som disse medierepræsentanter og tænketanke med deres snæversynede, geopolitiske perspektiv ikke forstår, er den kvalitative forandring, som har udviklet sig i løbet af det seneste år med Xi Jinpings politik med den Nye Silkevej og BRIKS-staternes dynamik for en ægte udviklingspolitik. Stadig flere af Asiens, Sydamerikas og Afrikas stater modsætter sig IMF's og Verdensbankens korset af betingelser og er i færd med at skabe egne udviklingsbanker med AIIB (Asiens Infrastruktur-Investeringsbank), NDB (Nye Udviklingsbank) og en SCO-bank (Shanghai Cooperation Organisation), som udelukkende er tilegnet finansieringen af realøkonomiske projekter, og ikke spekulation.

Bag ved dette ligger der en beslutsomhed om endelig at komme i gang med transformationen, ud af underudvikling og fattigdom og frem til at forsvare sin egen befolknings almene vel. Det, som skriverkarlene og de talende hoveder ikke kan forestille sig, er den kendsgerning, at der findes nutidige regeringer, som virkelig forsvare deres nationers og menneskehedens interesser – og ikke bankernes, hvilket er sædvanligt i Europa og USA.

Den voksende alliance af BRIKS-stater, UNASUR-stater i Sydamerika og medlemmer af ASEAN og SCO i Asien, og til hvilke man også må henregne stater som Egypten, Nicaragua og

Sydkorea, er ikke kun smedet sammen gennem det fælles, økonomiske udviklingsperspektiv, men også i erkendelsen af, at den amerikanske regerings, Storbritanniens, NATO's og EU's konfrontationsstrategi over for Rusland har fremmanet den umiddelbare fare for en global, termionuklear krig.

I en udsædvanlig artikel med titlen: »Eftersom muligheden for en tredje verdenskrig eksisterer, må Kina være forberedt«, beskæftiger professor Han Xudong fra Folkets Befrielseshærs Nationale Forsvarsuniversitet sig med dette spørgsmål. Af den tilspidsede krise i Ukraine truer en direkte militær konfrontation mellem USA og Rusland med at udvikle sig, som, så snart den er brudt ud, ville sprede sig til hele planeten og eskalere til en verdenskrig.

I øjeblikket er verden allerede gået ind i verdenskrigens tredje fase, som drejer sig om verdensrummet, internettet og verdenshavene. Kina kan, konfronteret med disse trusler, ikke blive trængt op i en passiv position, hvor landet er sårbart; det må altså tænke på en tredje verdenskrig, hvor det drejer sig om at udvikle sine militære styrker, først og fremmest flåden og flyvevåbnet, skriver Han Xudong.

Pave Frans sagde i princippet nøjagtig det samme i anledning af en mindehøjtidelighed for udbruddet af Første Verdenskrig. Han sagde, at man allerede udkæmper »en stykkevis verdenskrig«, med forbrydelser, massakrer og ødelæggelser. Og den tyske historiker Michael Stürmer har netop i Die Welt fremlagt en diagnose, der siger, at verdenspolitikken siden Ukraine-krisen har befundet sig i en eksperimentaltilstand, hvor gennemprøvede regler for kriseforebyggelse og krisehåndtering er blevet smidt over bord, og hvor det ledende personale ikke har nogen erfaring med nødsituationer. I kampretorikken mangler der en behørig respekt for de grænseløse muligheder for ødelæggelse og selvødelæggelse. Den sikkerhedsarkitektur, som opstod af den Kolde Krig, og som forbløffende nok sluttede uden en katastrofe med den tyske genforening, skal nu være afløst af en epoke med ikke-

erklærede, små krige uden begyndelse og uden afslutning, og som strækker sig fra Indokina/Vietnam til Afghanistan, Syrien og Irak. I Ukraine-krisen handler begge sider uden mål og uden udgangsperspektiv, ingen ved, hvor det alt sammen ender, den ene optrapning føre til den næste, og fornuftsbudene fra den lange, atomare fred synes at være glemt, skriver Stürmer.

Den russiske premierminister Dmitri Medvedev opsummerede netop situationen på en konference om økonomi i Sotji: »Grundlæggende set er hele det europæiske sikkerhedssystem truet, såvel som også grundlæggende værdier, fortsat globalisering og principielt hele idéen om fredelig udvikling. Jeg har følelsen af, at Vesten fuldstændig har glemt, at Rusland har sine egne, nationale interesser ... Historien viser klart, at alle forsøg på at udøve pres på Rusland gennem sådanne tiltag (sanktioner) har været forgæves. Vi vil ikke acceptere politisk afpresning. Vi er verdens største land, en atommagt, hvor 150 millioner mennesker lever, et område med enorme råmaterialer og et kæmpemarked for varer, tjenesteydelser og investeringer. Vesten opfører sig derimod, som om Rusland slet ikke fandtes på verdenskortet.«

Når det nu, fra det kinesiske militær og til Paven, den russiske regering og voksende grupperinger inden for alle europæiske nationer, står klart, at Tredje Verdenskrig egentlig allerede er begyndt, at alle spilleregler til at undgå krigen er røget over bord, og der egentlig ikke længere findes noget sikkerhedssystem – hvorfor trækker vi så ikke øjeblikkeligt i nødbremsen og standser dette vanvittige tog, som i fuld fart raser direkte mod muren, bag hvilken kun findes den store intethed?

Vi må omgående have en global konference om denne nødtilstand, som kun har ét eneste tema: Hvordan skal en global, inkluderende sikkerheds-arkitektur, som garanterer eksistensen af og sikkerheden for alle nationer på denne planet, være organiseret?

Det er dog åbenbart, at den aktuelle, strategiske krise begyndte med de brudte løfter til Rusland på tidspunktet for Sovjetunionens opløsning, nemlig, at NATO's grænser aldrig ville blive udvidet til Ruslands grænser. Vi må atter udgå fra dette punkt og det lige så åbenlyse punkt, at der i 1991 ikke fandtes nogen overbevisende grund til, at Rusland blev udelukket fra alle forbund, og at NATO og EU i stedet blev udvidet stadig længere mod øst, således at den hensigt, at inddæmme Rusland og sluttelig gøre landet umuligt at forsvare, ikke mere kan benægtes.

Præsident Xi Jinping har gentagne gange argumenteret med, at der ikke kan være en sikkerhedsordning, som kun giver nogle stater sikkerhed, mens andre forbliver i en tilstand af fare og kaos, men at udelukkende kun en inklusiv sikkerhedsarkitektur kan garantere verdensfreden. Netop en sådan global sikkerhedsarkitektur, som omfatter alle stater på Jorden, må sættes på dagsordenen som hastesag, hvis vi ikke vil begå kollektivt selvmord.

Det indlysende, økonomiske grundlag for et sådant inkluderende sikkerhedskoncept er programmet for den Nye Silkevej, hvis virkeliggørelse Kina arbejder på, og hvis ånd de ovenstående alliancer har tilsluttet sig. Den kinesiske regering har gentagne gange understreget, at denne idé om den Nye Silkevej er et åbent koncept, som alle Jordens nationer kan tilslutte sig.

Den menneskelige art vil kun overleve, hvis vi lærer lektien fra det 20. århundredes to verdenskrige og ophører med at tænke i geopolitiske kategorier. Vi må erstatte denne imperialistiske, oligarkiske anskuelse med et nyt paradigme, som gør menneskehedens fælles mål til en prioritet, som bestemmer alt andet. Dette er i øvrigt den vision, som Nikolaus fra Kues (Nicolaus Cusanus) allerede i det 15. århundrede med Coincidentia Oppositorum-tænkemåden, modsætningernes sammenfald, var fortalende for, og om hvilken han har sagt, at det er den eneste måde, hvorpå

overensstemmelse med makrokosmos kan opnås.

Vi er nu kommet til et punkt, hvor vores overlevelse som art er afhængig af, at vi når frem til dette niveau af tænkning.

*Foto: Xi Jinping med frue og Narendra Modi under besøget i
Indien*

Chiles hovedstad vil være vært for Kina-uge 24. – 26. september

17. september 2014 – Mellem 24. – 26. sept. vil Chiles hovedstad Santiago være vært for en »Kina-uge«, som vil omfattede forskellige aktiviteter på forskellige lokaliteter i byen for at gøre chilenerne bekendt med aspekter af kinesisk kultur, økonomi og udenlandske relationer.

Dette finder sted på et tidspunkt, hvor Chile aktivt søger tættere handelssamarbejde og økonomisk samarbejde med Kina. Landbrugsminister Carlos Furche var for nylig på et ekstensivt besøg i Kina og meddelte, at han inden for det næste årti forventede, at Kina ville blive den primære destination for Chiles landbrugseksport. På trods af Obamaregeringens bestræbelser på at hamre Trans-Stillehavspartnerskabet (TTIP) ned i halsen på regeringen, har præsident Michelle Bachelet gjort det klart, at hendes forståelse er, at Chiles fremtid ligger sammen med Kina og Eurasien.

Sponsoreret af den kinesiske ambassade og Filosofi- og Humanitetsfakultetet ved Chiles Universitet vil »Kina-ugen« omfatte konferencer af den kinesiske regering og andre

embedsfolk, af præsidenten for Sammenslutningen af kinesiske forretningsfolk i Chile og vicepræsidenten for det Chilensk-kinesiske Institut, som vil undersøge sådanne spørgsmål som uddannelse og lægevidenskab i Kina, kinesisk-sydamerikanske relationer, og »Kina, det 21. århundredes fremvoksende magt og dets relationer med Sydamerika«, blandt andet. Enheder såsom Fonden 'Henover Stillehavet' vil tilbyde samtaler om at studere i Kina til interesserede studerende.

Rusland og Kina optrapper støtte til Zimbabwe

17. september 2014 – Den russiske udenrigsminister Sergei Lavrov ankom til Harare i går for at deltage i uddelegeringen af licens til et projekt om minering af platin til en værdi af 3 mia. dollars ved Darwendale, lige nord for Harare, som forventes at blive Zimbabwes største projekt for minering af platin. Zimbabwe er allerede verdens tredjestørste producent og har de næststørste, kendte reserver af platin, et strategisk metal, efter Sydafrika. Ruslands Vi Holdings, det statslige forsvarsselskab Rostec og Vnesheconombank investerer 1,6 mia. dollars i fællesprojektet. Personale fra Zimbabwe vil blive trænet ved et russisk universitet. Der er planer om at bygge den første fabrik til raffinering af platinmalm i 2016.

Den russiske industri- og handelsminister Denis Manturov, leder af den russiske delegation, sagde, at Darwendale-projektet ville åbne vejen for, at flere selskaber kan komme ind på markedet i Zimbabwe. Han sagde, at Rusland er

interessere i at investere i landbrug, energi, infrastrukturudvikling, turisme og sundhed. Han tilføjede, »I takt med, at handel og udveksling vokser, er vi overbeviste om, at Zimbabwe vil skabe adgang for russiske leverancer til andre afrikanske markeder.«

Zimbabwes statsejede medier hilste velkommen, hvad de kaldte et nyt kapitel i relationerne med Rusland.

Ved licensudbydelser i Darwendale takkede præsident Robert Mugabe den russiske præsident Vladimir Putin og det russiske folk for at støtte Zimbabwe over for de vestlige magters angreb. Han sagde, »Ja, i går var I vore gode venner, I hjalp os med at blive, hvad vi er – et uafhængigt folk. Og i dag har I atter bevist, at jeres historiske handling i går [ved underskrivelsen af aftalerne], atter har vist, at I er en af vore største venner i verden, og vi gengælder ved at sige, at endskønt vi er små, så er vores hjerte lige så stort som jeres eget ... Endskønt vi er små, er vores hengivenhed og forpligtelse over for revolutionen, idéer og mål fra gårsdagens revolution, denne forpligtelse fortsætter. Vi er sikre på, at, som en regering af folket, en regering, som er en betroet vogter af de naturlige ressourcer, som tilhører folket, at vi ønsker at se dem udnyttet i folkets interesse, udnyttet i et partnerskab med dem, som er som vi selv.«

Disse begivenheder følger i kølvandet på præsident Mugabes og en delegations besøg i Kina fra den 24.-28. august. Mugabe mødte den kinesiske præsident Xi Jinping og underskrev ni bilaterale aftaler – som i Zimbabwe Herald karakteriseredes som storprojekter – inden for energi, veje, det nationale jernbanenet, landbrug, telekommunikation og turisme. Udkastet til en låneaftale blev oprettet for at levere en ramme for at finansiere udviklingsprojekter. Kina vil øge antallet af regeringsstipendiater til studerende fra Zimbabwe betydeligt.

Belgiske politiske ledere underskriver Agora Erasmus' appel om at støtte Argentinas kamp mod gribbefonde

Bruxelles, 17. september 2014 – En imponerende gruppe belgiske politikere har underskrevet en appel om solidaritet med Argentinas kamp mod gribbefondene, som blev igangsat af Agora Erasmus, LaRouche-bevægelsen i Belgien. De oprindelige underskrivere inkluderer to medlemmer af EU-parlamentet, fem medlemmer af Repræsentanternes Hus og én senator, med tilslutning fra Guy-Patrice Lumumba, som i dag er præsident for Kredsen af Lumumbas Venner og søn af den myrdede, congolesiske leder, Patrice Lumumba. Erklæringen advarer om faren for, at sådanne skandaløse praksisser, som nu udøves med magt imod Argentina, kunne blive hverdagskost i Europa i sammenhæng med, at det Transatlantiske Handels- og Investeringspartnerskab (TTIP) forhandles mellem EU-kommissionen og USA.

Helga Zepp-LaRouches tale på konferencen »Ét bælte, én vej« i Beijing, den 5. september 2014

Den Nye Silkevej betyder et skift, væk fra nationers og grupper af nationers geopolitiske interesser, og fokuserer på menneskehedens fælles interesser. Det sætter fokus på spørgsmålet om, ikke, hvad der er min fordel i dette eller hint område, men derimod, hvor vil menneskeheden være om 100 år fra i dag, eller endda om 10.000 år fra i dag? Den Nye Silkevej vil blive til en Verdenslandbro, som vil forene og forbinde alle nationer og kulturer til ét, en menneskehed. Det vil, som præsident Xi Jinping sagde, inkludere hele menneskeheden og vil frembringe menneskehedens sande identitet som universets kreative art.

Den Nye Silkevej, som den blev præsenteret af Xi Jinping for et år siden, og som den har udviklet et momentum gennem BRIKS-topmødet i juli måned i Brasilien, efterfulgt af topmødet mellem BRIKS og statsoverhovederne fra de sydamerikanske lande den næste dag, har allerede forandret verden. Som et resultat af denne Nye Silkevejs-dynamik er der indgået aftaler om flere store projekter i hele verden, for eksempel den anden Panamakanal igennem Nicaragua, en transkontinental jernbane fra Brasilien til Peru, og flere aftaler om samarbejde om atomkraft mellem forskellige nationer.

Der er en pludselig eksplosion af optimisme, hvor lande vover at hævde deres suverænitet og begynde at virkeliggøre

projekter, som har ligget på hylden i årtier, men som har været modvirket som følge af de betingelser, som de internationale finansinstitutioner har stillet. Denne eksplosion kommer selv fra lande, som endnu ikke formelt er en del af BRIKS eller Silkevejen, som f.eks. Egypten, som har indledt et spektakulært program med national, økonomisk opbygning, eller Argentina, som modigt har modstået et forsøg på angreb fra gribbefondenes side.

Der er en ny, kulturelt set totalt optimistisk opfattelse af egen identitet hos en større del af menneskeheden, baseret på idéen om menneskeheden som den eneste kendte, kreative art, en art, som kan tænke og gøre ting, den aldrig før har gjort. Der er også begyndelsen til en ny finansiell arkitektur, såsom den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank, den Nye Udviklingsbank, samt tilhørende valutareservefonde for at forsvare lande imod spekulative angreb. Kinesiske eksperter understreger, at disse nye banker ikke skal erstatte IMF, Verdensbanken eller den Asiatiske Udviklingsbank, men at de er et supplement til disse.

Hvis perspektivet om Den nye Silkevej skal lykkes, må flere udfordringer og lektioner fra de seneste 23 år behandles. Da Sovjetunionen gik i opløsning i 1991, og Jerntæppet mellem Øst og Vest faldt, foreslog Schiller Instituttet Den eurasiske Landbro som idéen om at forbinde Europas befolknings- og industricentre med Asiens gennem udviklingskorridorer, programmet for Den eurasiske Landbro/Den nye Silkevej. Vi foreslog dette program, som faktisk var tænkt at skulle være en fredsorden for det 21. århundrede, til flere regeringer i Eurasien. Men ulykkeligvis besluttede USA's og Storbritanniens regering at gå ind for udvidelsen af NATO, som kulminerer i den aktuelle krise med Rusland over Ukraine.

Men så, i 1996, arrangerede den kinesiske regering en meget stor konference i Beijing med titlen, »Den eurasiske Landbro og udviklingen af områderne langs med Den eurasiske Landbro«, med deltagelse af 34 lande, og jeg var en af talerne ved denne

konference. Kina erklærede på dette tidspunkt Den eurasiske Landbro som sit strategiske, langfristede perspektiv frem til år 2010, men i stedet for at gå frem ad denne vej, kom forskellige kriser i vejen: Der var Asien-krisen i 1997, for en stor dels vedkommende resultatet af spekulative angreb fra folk som George Soros, og som forårsagede flere asiatiske valutaers sammenbrud. Som en konsekvens var der den russiske GK0-statsbankerot (GK0: russiske kortfristede statsobligationer), såvel som også krisen med LTCM, Long Term Capital Management, i 1998, som midlertidigt blokerede for Silkevejspolitikken.

I 2007 begyndte den globale finanskris for alvor med nedsmeltningen af det amerikanske, sekundære ejendomsmarked, og dernæst sammenbruddet af Lehman Brothers og AIG i september 2008. Nu er den transatlantiske finanssektor håbløst bankerot og står over for en ny nedsmeltning, som er meget værre end den i 2008. Kendsgerningen er, at for-store-til-at-lade-gå-ned-bankerne er håbløst bankerot. Som topinsidere privat hævder, så er elefanten i værelset den moralske fare; regeringens bail-out (redningspakker) transformererede simpelt hen privat spillegæld til offentlig statsgæld og opmuntrede til dårlig opførsel fra bankernes side og gjorde således alt, for at gøre en fremtidig krise mere sandsynlig og mere alvorlig.

Dette førte til en markant opgivelse af sund og fornuftig bankpraksis. Tidligere ville centralbanker ikke have stillet penge til rådighed for bailouts. Hvis banker ikke kunne inddrive deres lån, måtte de afskrive dem. Nu er skellet mellem forventede og uventede tab forsvundet, banker holder fast i deres dårlige lån, og, hvad værre er, de fortsætter med at handle med dem! Man bekymrer sig ikke om de fremtidige konsekvenser af denne praksis, undtagen forventningen om, at indkomsterne fra handelen fortsat vil vokse.

Under normale omstændigheder ville man sælge dårlige papirer til et reduceret beløb, eller, hvis de bevares i regnskabet,

ville de blive regnet for et passiv for banken. Alt dette blev tilsløret af de såkaldte instrumenter fra værktøjskassen, som førte til massive bailouts og kvantitative lempelser fra Federal Reserve, og nu selv Den europæiske Centralbank (ECB), som sænkede deres rentesats, til den i dag er næsten nul, for at gøre det samme. Og som et resultat heraf er boblen vokset, og for-store-til-at-lade-gå-ned-bankerne er vokset med 40 %, og de har flere tvivlsomme aktiver i deres portefølje, eksponeringsrisikoen vokser, og de foregiver alle sammen ikke at se det.

Eksperter i institutionerne, som vicepræsidenten for det amerikanske FDIC (Statens Indskudsgarantifond), Thomas Hoenig, har advaret om, at hvis én af for-store-til-at-lade-gå-ned-bankerne går ned, krakker hele systemet. De udestående derivatkontrakter beløber sig på nuværende tidspunkt til 2 billiarder dollars: Dette beløb kan aldrig blive betalt.

Den eneste måde, hvorpå man kan håndtere dette problem, er på nøjagtig samme måde, som Franklin D. Roosevelt gjorde det i 1933 som svar på den daværende finanskrisen: Glass/Steagall-bankopdelingsloven. I den amerikanske Kongres og i Senatet har man fremstillet lovforslag, som i øjeblikket støttes af flere end 80 kongresmedlemmer og 11 senatorer, samt flere end 200 nationale organisationer, og som vil genindføre Glass/Steagall-loven. Min mand, hr. LaRouche, som er den eneste økonom, der har forudsagt denne krise ved hvert eneste relevante skæringspunkt, foreslog fire love, som tilsammen kunne ændre situationen.

For det første må Glass/Steagall-loven, adskillelsen af kommercielle banker og investeringsbanker, omgående genindføres.

For det andet må man vende tilbage til Det amerikanske, økonomiske System, som etableredes af den første finansminister, Alexander Hamilton, som skabte en Nationalbank, hvor den eneste ret til at skabe kredit ligger

hos den suveræne regering, og ikke hos private banker.

For det tredje skabelsen af et kreditsystem, hvis kredit udelukkende kun genereres til realøkonomiens fremtidige produktion, men denne realøkonomi må baseres på videnskabelige principper om fysisk økonomi, og ikke til noget andet formål. Og dette må ske i hvert eneste land: Ethvert land må have en Nationalbank, der har suverænitet til at skabe kredit, og som skal finansiere den Nye Silkevejs projekter, og til dette formål må vi have langfristede kreditaftaler blandt de lande, som deltager i den Nye Silkevej, over 20, 30, 40 og 50 år.

Og for det fjerde må der introduceres en videnskabelig drivkraft i økonomien, som fører til højere energigennemstrømningstætheder i produktionsprocessen. I dag vil det sige, at der må være et forceret program for virkeliggørelsen af termonuklear fusionskraft som det næste, absolut nødvendige, højere niveau af energigennemstrømningstæthed.

Det er derfor, at den kinesiske månemission Chang'e-3, Chang'e-4 og Chang'e-5 er af absolut afgørende betydning for menneskehedens fremtidige eksistens; hvorfor gennembruddet med Yutu-robotten, som førte til landingen på Månen sidste december med den hensigt at minere helium-3 på Månen til brug for en fremtidig fusionsøkonomi på Jorden er absolut afgørende for at finde en løsning på den aktuelle krise. For termonuklear fusionskraft, baseret på helium-3, vil ikke alene give menneskeheden energisikkerhed i millioner af år, men Månens helium-3 som basis for brændstof betyder også råmaterialesikkerhed. Fusionsfakkel-teknologien vil forvandle affald til alle slags nye råmaterialer gennem isotop-udskillelse, men også anvendelsen af helium-3 repræsenterer en ny, videnskabelig revolution, eftersom produktet fra fusionsreaktionen ikke er en neutron, som er meget skadelig for reaktormaterialet, men en proton, hvilket betyder, at det kan kontrolleres og styres ved at bruge magnetiske felter, og på denne måde kan det bruges til direkte energikonvertering,

som er 70 % effektivt.

Dette vil skabe en fuldstændig ny, økonomisk platform på Jorden, og for propulsiv fremdrift i rummet, som vil muliggøre en konstant acceleration på 1 g og muliggøre rumrejser til Mars og andre himmellegemer. Beherskelsen af fusionskraft baseret på helium-3 vil muliggøre forsvar af planeten imod asteroider, meteoritter, kometer, håndtere Solstorme og lignende ting.

Hvad har alt dette med den Nye Silkevej at gøre? Den Nye Silkevej betyder et skift, væk fra nationers og grupper af nationers geopolitiske interesser, og fokuserer på menneskehedens fælles interesser. Det sætter fokus på spørgsmålet om, ikke, hvad der er min fordel i dette eller hint område, men derimod, hvor vil menneskeheden være om 100 år fra i dag, eller endda om 10.000 år fra i dag? Den Nye Silkevej vil blive til en Verdenslandbro, som vil forene og forbinde alle nationer og kulturer til ét, en menneskehed. Det vil, som præsident Xi Jinping sagde, inkludere hele menneskeheden og vil frembringe menneskehedens sande identitet som universets kreative art.

Nyhedsorientering september 2014:

Helga Zepp-LaRouche “Den Nye Silkevejsdame” i Kina

Denne nyhedsorientering fokuserer på det succesrige besøg Helga-Zepp-LaRouche, der er gift med Lyndon LaRouche, grundlægger af Schiller Instituttet og leder af det tyske parti BÜSo, havde til Kina de første to uger af september. Hun fik mulighed for på konferencer, ved møder, i TV og i radio, at give LaRouche-bevægelsens input til, hvilken videre vej Kina skal vandre i sin strategi for at bygge en Ny Silkevej og fremme BRIKS' globale udviklingsdagsorden. Samtidig fortsætter BRIKS' arbejde med at bære frugt i form af et dramatisk skifte i Egypten til bygningen af en ny Suez-kanal med egne midler og en national udviklingsstrategi. Den kinesiske præsident Xi Jinpings historiske tredages besøg i Indien fik etableret en tæt alliance mellem verdens to mest folkerige nationer.

Download (PDF, Unknown)

Præsident Xi kommer med en indtrængende opfordring til et asiatisk århundrede med fremgang og fornyelse

17. september 2014 – Forud for sin ankomst til et tredages besøg (17.-19. sept.) i Indien, kom Kinas præsident Xi Jinping, i en artikel i den indiske avis »The Hindu« den 17. sept., med en indtrængende opfordring til, at Kina og Indien

går sammen om at bygge det, han kaldte et asiatisk århundrede med fremgang og fornyelse.

»Jeg er sikker på, at så længe, Kina og Indien arbejder sammen, vil det asiatiske århundrede med fremgang og fornyelse meget snart opstå«, skrev Xi. »Vore bilaterale relationer er nået dertil, hvor de befinder sig i dag, som et resultat af de følgende bestræbelser: vi har intensiveret den gensidige tillid ved at styrke den strategiske dialog og den politiske tillid; vi har tilført hinanden flere fordele ved at udvide områderne for samarbejde og gøre kagen med fælles interesser større«,

skrev Xi.

Ved sin ankomst til Ahmedabad, hovedstaden i den indiske premierminister Narendra Modis hjemstat Gujarat, hvor Modi havde en succesrig, 13 år lang tårn som øverste minister, besøgte Xi Mahatma Gandhis Sabarmati Ashram og deltog senere i en privat middag med Modi som vært i Riverfront Park ved Sabarmati-floden.

»Vi må i fællesskab udvikle den økonomiske korridor BCIM (Bangladesh-Kina-Indien-Myanmar), drøfte de ny initiativer med Det økonomiske Silkevejsbælte og det 21. århundredes Maritime Silkevej og tage føringen i den asiatiske økonomis varige vækst«,

sagde Xi. Ved sin ankomst underskrev Xi og Modi tre aftalememoranda. Et af disse aftalememoranda er mellem Kinas Udviklingsbank (CDB) og Gujarat-regeringens Industriudviklingskontor og relaterer til udviklingen af to industripark, den ene i Gujarat-staten og den anden i nabostaten Maharashtra. En anden aftale blev underskrevet mellem Kinas Guangdong-provins og Gujarat-regeringen. Og det tredje aftalememorandum var mellem byerne Guangzhou (Canton) og Ahmedabad om kulturel udveksling.

Præsident Xi tog af sted til New Delhi om aftenen den 17.

sept. I New Delhi vil de bredere aspekter af de fremtidige kinesisk-indiske-relationer blive drøftet under Xis officielle møde med Modi, og senere med den indiske præsident Pranab Mukherjee. Ifølge tilgængelige rapporter er Kina interesseret i at forpligte sig til at investere omkring 100 mia. dollars i Indien. De fleste af disse investeringer vil blive inden for modernisering af de indiske jernbaner, udviklingen af industriparker, omlægning af Indiens overskudsvand fra landets nordlige floder til de sydlige floder på halvøen, og udviklingen af havne for at fremme deltagelse i Den maritime Silkevej, fokus for præsident Xi under hans nylige besøg i Maldiverne, Sri Lanka og Indien.

*Foto: Fra Xis
besøg i
Ahmedabad,
Indien. Xi og
Modi.*

Ny verdensorden eller Tredje Verdenskrig

– Xi Jinping besøger Indien

Den kinesiske præsident Xi begynder sit besøg i Sydasien, mens Indien styrker sine bånd til Vietnam

16. september 2014 – Den kinesiske præsident Xi Jinping, som ankom til Colombo, Sri Lanka, i dag, mødtes med den srilankanske præsident Mahinda Rajapakse med det formål at søge at styrke båndene med den strategisk placerede nation i Det indiske Ocean. Det forventes, at Xi under sit besøg vil indlede byggearbejdet på en Beijing-finansieret havneby til Colombo til en værdi af 1,4 mia. dollars og lancere Sri Lankas største kraftværk, et kinesisk finansieret, 900MW kulfyret kraftværk. Det 900MW Norochcholai-kraftværk, beliggende på vestkysten, er et kompleks bestående af tre 300MW kraftværker, af hvilke to allerede er i drift. Det forventes, at Xi vil præsidere over udbuddet af det tredje kraftværk.

Den 17. september vil Xi være i Indien. Med sine planer om at udvide de kinesisk-indiske, økonomiske relationer, medbringer Xi en delegation på 135 administrerende direktører. Med forventninger, som er tårnhøje, fortalte en indisk regeringsemdsmand i Ministeriet for Udenlandske Anliggender til New Delhi-avisen Financial Express, at Beijing har besluttet at opskalere investeringer i Indien, som generelt anses for at være den sikreste destination for investeringer. »Kina overvejer at investere i Indiens ambitiøse plan om at bygge højhastigheds-jernbaner, inklusive højhastigheds-passagertog ('lyntog'). Indien har allerede inviteret Kina til at modernisere jernbanestationer«, sagde embedsmanden.

I mellemtiden sagde den indiske premierminister Narendra Modi til kinesiske medier i en udveksling den 15. september, »aritmetikken og kemien i vore relationer overbeviser mig om, at sammen kan vi skrive historie. Når Indien og Kina styrker relationerne, kommer næsten 35 % af verdens befolkning nærmere hinanden, og deres liv undergår en kvalitativ forandring.

Regnestykket siger, at når Indien og Kina vinder, så vinder en betydelig procent af verdens befolkning.« Han understregede, »Men vore relationer går videre end til blot og bar regning.« Senere tweetede Modi: »Hvis jeg skal beskrive det potentiale, som ligger i de indisk-kinesiske bånd, ville jeg sige INCH (Indien & Kina) henimod MILES (Millennium for Exceptionel Synergi)!«

Indien er også begyndt se på Sydøstasien for investeringer. Indien har åbnet en kreditlinje på 100 millioner dollars for Vietnam til forsvarshandler. Under den indiske præsident Pranab Mukherjees igangværende besøg i Vietnam, sagde de to lande i en fælles udtalelse, at kreditlinjen ville åbne nye muligheder for forsvarssamarbejde, og at man var i færd med at færdiggøre detaljerne i Vietnams køb. »Lederne enedes om, at samarbejde inden for forsvar og sikkerhed var en vigtig grundpille i det strategiske partnerskab mellem de to lande«, lød den fælles erklæring, som blev udstedt i Hanoi. De to sider enedes ligeledes om at »konsolidere« energisamarbejdet i kølvandet på en aftale fra 2013, i hvilken PetroVietnam bød på Indiens ONGC-olie- og gasfelter til udforskning og produktion.

Indien og Vietnam har intensiveret militærsamarbejdet i løbet af det seneste årti, og, under den nye regering, går Indien frem med en ny strategi for at etablere sig som våbeneksportør, idet de bruger eksportkreditter til at opnå salg til udlandet. Pengene kan hjælpe langsommelige drøftelser om at sælge fælles russisk-indisk producerede Brahmos supersoniske krydsermissiler til Hanoi.

Foto: Xi Jinping i Sri Lanka

Royal Bank of Scotland og Lloyds Bank sår panik over skotsk uafhængighed

13. september 2014 – Både Royal Bank of Scotland og Lloyds Banking Group advarer skotske husejere om, at skulle de stemme for uafhængighed den 18. sept., kunne det blive vanskeligere for dem at få et huslån.

Man bør huske, at disse trusler kommer fra to finansenheder, som måtte modtage bail-out af skatteborgerpenge til et beløb af 65 milliarder pund, og næppe er eksempler på god finansiell styring, mildt sagt. De har begge sagt, at de vil flytte deres hovedkvarter til London, hvis det bliver et »ja« den 18. sept. De og andre banker farer forvirret rundt og udtænker »nødplaner«, hvis Skotland skulle finde på at bryde ud af Det forenede Kongerige.

British Petroleum og Standard Life taler også hysterisk, rapporterer The Guardian i dag. Med antydningen af, at et uafhængigt Skotland ville være ustabil, advarede BP's direktør Bob Dudley om, at de fremtidige udsigter for Nordsøen ville være bedst tjent med, at Det forenede Kongerige forblev samlet, fordi »fremtidige langfristede investeringer kræver skattemæssig stabilitet og sikkerhed.«

Administrerende direktør for Bank of England Mark Carney blev efter sigende grillet af parlamentsmedlemmer i Finansministeriets særlige komite tidligere på ugen, over de finansielle implikationer af et uafhængigt Skotland. Han forsikrede MP'erne om, at Threadneedle Street (Gaden i London, hvor Bank of England ligger, -red.) havde nødplaner til at

håndtere skotsk uafhængighed.

Foto: Bank of England, 'The old Lady of Threadneedle Street'

Nye store BRIKS-relaterede projekter kommer stadig til

12. september 2014 – Det forcerede tempo med store projekter, som sættes i gang af BRIKS-nationerne og deres samarbejdspartnere, fortsætter ufortrødent. Dagens meddelelser:

* Kina og Rusland bygger nu en ny havneby ved Det japanske Hav. People's Daily kom torsdag med en rapport, som blev opsamlet af pressen i hele verden, om, at den nye havn i Zarubino, i Primorsky Krai, ligger 18 km fra den kinesiske grænse og kunne blive en af de største havnebyer i det nordøstlige Asien og få en omsætning på 60 mio. tons last om året. Handlen skulle efter sigende være blevet indgået i maj måned, da Putin deltog i Konferencen om Interaktion og Forholdsregler til Opbygning af Tillid i Asien (CICA) i Shanghai, hvor man også indgik aftalerne om gasledninger og hermed relaterede aftaler.

* Den sydafrikanske landbrugsminister Senzeni Zokwana, som er i Indien til Indo-Sydafrika-ugen, opfordrede sydafrikanske

landmænd til at drage fordel af BRIKS udviklingsbanken. »Banken er et redskab for vækst i BRIKS-landene og især for landbrug i vores område. Den skaber mulighed for at finansiere partnerskaber og voksende markeder for vore produkter.« Zokwana skal mødes med sin indiske modpart, Radha Mohan Singh, i Mumbai. Ministeren sagde, at BRIKS-banken ville komme på tale under hans drøftelser med Singh.

* Et møde mellem repræsentanter fra Indien, Kina og Nepal fandt sted torsdag i Kathmandu, arrangeret af Nepals Institut for Internationale og Strategiske Studier. »Nepal, Indien og Kina må samarbejde inden for områderne vandkraft, turisme og telekommunikation, så folk fra de tre lande kan få gavn af et sådant samarbejde«, sagde de. Den tidligere direktør for det indisk-tibetanske grænsepoliti, Gautam Kaul, sagde, at Nepal og Indien bør samarbejde inden for områderne energi og infrastruktur, så begge lande kan opnå velstand for deres folk.

* Kina meddelte torsdag, at jernbanen, som er under opførelse fra Lhasa til Kathmandu, nu er nået frem til den nepalesiske grænse ved Shigatse, og at et tog med 16 vogne, fyldt med ilt, tog den to timer lange tur med 848 passagerer. Den 2,2 mia. dollars dyre forlængelse af Qinghai-Lhasa-jernbanen (færdiggjort i 2006) til Shigatse, er den kostbareste jernbane, der nogen sinde er bygget i verden, pga. det barske terræn og de utallige nødvendige broer og tunneller. Jernbanen til Kathmandu forventes færdig i 2020 og vil erstatte den 1300 år gamle karavanerute, som stadig bruges i dag som handelsvej. Det overordnede mål er en landrute fra Beijing gennem Himalayabjergene til Sydasien.

Infrastruktur; BRIKS; Asien

Egyptens Toshka-projekt i nyhederne – El-Sisi opmuntrer ungdommen til at blive landbrugere

1. september 2014 – Toshka-projektet, eller det 'Nye Dal-projekt', der tilsigter at gøre Egypten selvforsynende med fødevarer, optræder nu i nyhederne. Sunday Cairo Post har en væsentlig artikel om præsident Abdel Fattah el-Sisis intentioner om at få vendt tidligere præsident Hosni Mubaraks politik, der overdrog vitale aspekter af projektet til arabiske prinser og finansmagnater. Projektet er designet til dels at kanalisere vand fra Nassersøen, den sø, som dannes af Aswan-dæmningen i den vestlige ørken i den sydvestlige del af landet til overrisling af 1 million hektarer, og dels til at bygge nye byer i ørkenen.

Siden Mubarak påbegyndte projektet i 1997, er der blevet udført en del i det første tiår, inklusive færdiggørelsen af verdens største pumpestation og den første fase af Sheikh Zayed-kanalen, af hvilken over 50 kilometer er blevet fuldført. Denne kanal har et tværsnit dobbelt så stort som Rhin-Main-Donau kanalen, er fuldt foret med en speciel type cement, og er designet til at bringe vand fra pumpestationen ved Nassersøen til kunstvanding af en million hektar land. Der er allerede blevet brugt over 7 milliarder egyptiske pund (1 milliard \$). Men resten af projektet er blevet forhalet, fordi Mubarak overdrog det meste af landet til arabiske prinser og finansmagnater, der i årevis intet som helst har gjort.

Under præsident el-Sisis ledelse har landbrugsministeriet nu

planlagt af fordele 50 % af de totale arealer til uddannede unge ved at give dem fem feddan hver (1feddan svarer til 0.42 hektar eller knap en tønde land). 'Længe Leve Egypten-fonden', etableret i juli af præsident el-Sisi, er bestemt til at skulle finansiere arealerne, der tildeles de unge.

82 % af egypterne godkender Sisis indsats

Hvis du kæmper for dit lands udvikling, vil folket støtte dig. Cairo Post skriver, at præsident Abdel Fattah el-Sisi efter 80 dage i embedet har en godkendelses-rate på 82 %, og kun 8 % underkender ham ifølge en undersøgelse fra det Egyptiske Center for Forskning i Offentlig Opinion (Baseera), baseret på telefoninterviews af over 2000 personer. Hvis Sisi skulle stille op til valg i dag, siger 78 %, at de vil stemme for ham, med 11 % imod ham og 11 % ved-ikke.

Støtten til el-Sisi burde ikke overraske nogen, siden han kæmper for nationens udvikling. I en tale ved et seminar i går, passende benævnt 'Egypten og Lanceringen af Fremtiden' hylkede el-Sisi, hvad han kaldte hidtil usete præstationer af de Væbnede Styrker inden for boligbyggeri, transport og vejbyggeri, og opfordrede til udførelsen af den Nye Suezkanal inden for tidsrammen. »Vi trænger til at opbygge vort land, og vi har behov for, at de fattige må leve....Vi vil ikke vente 10 eller 20 år på, at vi kommer ud af den øjeblikkelige, vanskelige økonomiske situation,« sagde han, ifølge den Egyptiske Stats Informationstjeneste.

Iran ivrig efter at se Egypten genoplive international og regional rolle

Det er altafgørende for besejringen af det Britiske Imperiums politik om endeløs krig i Mellemøsten og det nordafrikanske område, at der etableres fuld koordination mellem Iran og

Egypten, i særdeleshed nu, da Egypten er en del af den fremspirende alliance af nationer under ledelse af Kina, Rusland, Indien og andre, der nu skaber en ny politisk og økonomisk realitet. Egyptiske og iranske relationer har gennem mange år været fremmedgjort over mange spørgsmål, der daterer sig tilbage til Iran-Irak krigen i 1980'erne. Med den egyptiske præsident Abdel Fattah el-Sisi ved magten, kan denne situation hurtigt ændre sig.

Læs: HOVEDARTIKEL:

Egypten sætter ny kurs mod økonomisk fremgang. Vil landet tilslutte sig BRIKS?

Helga Zepp-LaRouche siger: Bekæmp IS gennem udvikling; Gør ørkenen frugtbar

10. september 2014 – I et af sine mange interviews med kinesiske medier i den første uge af september fik grundlægger af Schiller Instituttet [i Tyskland] Helga Zepp-LaRouche stillet det afgørende spørgsmål: Hvordan bekæmper man 'ISIS' og lignende terrorgrupper? Fru Zepp-LaRouche, som i årtier har været forkæmper for det, som nu er Kinas 'Ny Silkevejspolitik', svarede, at langfristet og højteknologisk

økonomisk udvikling er nøglen. Spørgsmålet til hende kom fra interviewer Zheng Chenguang fra China Radio International.

CRI: »Hidtil har den eneste mulige løsning for alle disse vestlige regeringer været simpelt hen at bombe ISIS, men det vil ikke løse problemets rødder. De talte om mere samarbejde og koordinering fra forskellige lande for at løse problemet. Kan De pege på nogle af de mere konkrete bestræbelser, som kan udføres for at afholde det fra at sprede sig ...«

Zepp-LaRouche: »Allerede tilbage i november 2012 arrangerede Schiller Instituttet en konference i Frankfurt, hvor vi præsenterede en omfattende freds- og udviklingsplan for hele området, fra Kaukasus i Centralasien, til Afghanistan og til Golfen, og til Middelhavet. Så hele dette område må behandles under ét.

Dernæst må Silkevejen forlænges til alle disse lande. Og hvis Rusland, Kina, Indien, Iran, forhåbentlig USA og de europæiske lande, samarbejder og erklærer ørkenen krig – hvis man ser på kortet, kan man se, at fra Atlanterhavskysten i Afrika, over Sahel-zonen, Sahara, Den saudiarabiske Halvø, Iran til Kina, har man et stort ørkenbælte. Dette er praktisk talt ubeboeligt for mennesker, der er ingen landbrug, ingen byer.«

»Så vi har forberedt en udviklingsplan, som grundlæggende set ville forlænge Silkevejen, eller, som vi undertiden kalder det, den Eurasiske Landbro, ind i dette område for at udvikle ørkenen gennem tre metoder: Man kan bruge vandet fra grundvandsmagasiner, man kan omdirigere nogle floder, man kan skabe dæmninger, men det vigtigste er, at man må have fredelig atomkraft til storstilet afsaltning af havvand, og dernæst bruge dette vand til at få ørkenen til at grønnes. Og på denne måde kan man få landbrug, industri, man må opbygge infrastruktur i hele dette område i samme tæthedsgrad som f.eks. i Tyskland ...«

»Hvis man således har denne tilgang, kan man på denne måde

give de unge mennesker i dette område et økonomisk fremtidsperspektiv, for mange af dem ville ikke slutte sig til terroristerne, hvis de havde et håb om en økonomisk fremtid. Så løsningen må være fred gennem udvikling.«

Ironisk nok havde Washington Post en lang historie den 10. september, som anklagede Kina for at bygge et højhastigheds, »Ny Silkevejs«, -jernbane gennem nogle af Moder Naturs mest ugæstfri områder, Lanzhou til Urumqi, og videre til Europa, »for at cementere Kinas kontrol over sin Xinjiang-region med muslimsk flertal, gennem investeringer og økonomisk vækst ...«

Fordybelse:

Schiller Instituttets Specialrapport, juni 2012, 16 sider:

»Et økonomisk mirakel for Sydeuropa, Middelhavsområdet og Det afrikanske Kontinent«

Schiller Instituttets Specialrapport, dec. 2012, 16 sider:

»Kun et totalt paradigmeskifte kan forhindre en katastrofe«

HOVEDARTIKEL, Hussein Askary,

Krigen mod ørkenen kan samle hele verden (side 6)

Tale af Helga Zepp-LaRouche transformerer Beijing konference om Ny Silkevej

7. september 2014 – Helga Zepp-LaRouche talte i Beijing til en stor forsamling den 5. sept. om »Et bælte, en vej«, sponsoreret af China Investment Magazine, som er en gren af den Nationale Udviklings- og Reformkommission, hovedkommissionen for planlægning af økonomisk politik under den kinesiske regerings statsråd. Som den første af, hvad der planlægges at være en årlig tilbagevendende begivenhed, deltog mange forskere i forummet fra mange betydelige kinesiske tænketanke, der har til opgave at udvikle et program for det Økonomiske Silkevejsbælte. Alt imens diplomater fra flere ambassader deltog og var aktive i begivenheden, så syntes Schiller Instituttet at være den eneste, udenlandske tænketank, som deltog i konferencen.

I en tale forud for fru Zepp-LaRouches tale understregede en anden taler, professor Bao Shixiu, Lyndon og Helga LaRouches rolle i skabelsen af idéen om den Nye Silkevej. I de ti minutter, som var afsat til hendes tale, gennemgik hun Schiller Instituttets rolle i udviklingen af konceptet med den Eurasiske Landbro i begyndelsen af 1990'erne, og som kulminerede ved Beijing-konferencen i 1996. Mens flere økonomiske kriser intervenerede for at afbryde det, der var tænkt at skulle være en fredsorden for det 21. århundrede, sagde hun, så skabte præsident Xis tale i Astana, Kasakhstan sidste år en ny bølge af optimisme, som har transformeret verden. Hun forklarede dernæst den finansielle krises natur og advarede om, at der ventede en stor eksplosion forude og opremsede de »fire love«, som Lyndon LaRouche har udviklet til at få verden ud af krisen og drive den frem mod fremtiden: Bankopdeling gennem Glass/Steagall-loven; en Nationalbank i traditionen efter Hamilton; en Hamiltonpolitik med kredit til

investering øremærket til infrastrukturopbygning på basis af langfristede kreditaftaler; og et rumprogram som videnskabelig drivkraft med det formål at udvikle fusionskraft og minere helium-3 på Månen som brændstof til programmet. Hun opfordrede dernæst indtrængende til, at programmet med den Nye Silkevej blev udarbejdet med henblik på at trække verden væk fra geopolitik og etablere et nyt paradigme, baseret på menneskehedens fælles interesser.

Hendes tale placerede omgående hele spørgsmålet på et højere niveau og, for dem, som ikke kendte fru Zepp-LaRouche, kom det som noget af en overraskelse. Under Spørgsmål & Svar og aftenens session var der imidlertid en tendens til at vende tilbage til spørgsmålet om »geopolitik«, der krævede flere interventioner fra fru Zepp-LaRouches side for at få tingene tilbage på rette spor. På et tidspunkt reagerede en noget utilfreds professor, som syntes at være udmærket tilfreds med at bevare Kina hovedsagligt som et landbrugsland, på, hvad han troede, hun havde sagt. Om han havde misforstået det, eller ganske enkelt gav sin utilfredshed luft, så gjorde flere af talerne en særlig indsats for at rose det perspektiv, som hun havde rejst.

Der deltog også flere unge mennesker, og et af dem rejste sig på dette tidspunkt og sagde, at han slet ikke havde haft til hensigt at tale, men at han følte det var nødvendigt på dette tidspunkt for at understrege betydningen af det, fru Zepp-LaRouche havde sagt, for Kina. Den omstrejfende professor blev sandsynligvis passende tugtet, da han ikke kom med yderligere bemærkninger under resten af konferencen.

Ved den efterfølgende banket kom mange af deltagerne op til hendes bord for at udbringe en skål for hendes bidrag. Og selve arrangørerne var himmelhenrykte over konferencen, som de følte var blevet transformeret af Helga Zepp-LaRouches deltagelse.

Tale af Helga Zepp-LaRouche transformerer Beijing konference om Ny Silkevej

7. september 2014 – Helga Zepp-LaRouche talte i Beijing til en stor forsamling den 5. sept. om »Et bælte, en vej«, sponsoreret af China Investment Magazine, som er en gren af den Nationale Udviklings- og Reformkommission, hovedkommissionen for planlægning af økonomisk politik under den kinesiske regerings statsråd. Som den første af, hvad der planlægges at være en årlig tilbagevendende begivenhed, deltog mange forskere i forummet fra mange betydelige kinesiske tænketanke, der har til opgave at udvikle et program for det Økonomiske Silkevejsbælte. Alt imens diplomater fra flere ambassader deltog og var aktive i begivenheden, så syntes Schiller Instituttet at være den eneste, udenlandske tænketank, som deltog i konferencen.

I en tale forud for fru Zepp-LaRouches tale understregede en anden taler, professor Bao Shixiu, Lyndon og Helga LaRouches rolle i skabelsen af idéen om den Nye Silkevej. I de ti minutter, som var afsat til hendes tale, gennemgik hun Schiller Instituttets rolle i udviklingen af konceptet med den Eurasiske Landbro i begyndelsen af 1990'erne, og som kulminerede ved Beijing-konferencen i 1996. Mens flere økonomiske kriser intervenerede for at afbryde det, der var tænkt at skulle være en fredsorden for det 21. århundrede, sagde hun, så skabte præsident Xis tale i Astana, Kasakhstan sidste år en ny bølge af optimisme, som har transformeret

verden. Hun forklarede dernæst den finansielle krises natur og advarede om, at der ventede en stor eksplosion forude og opremsede de »fire love«, som Lyndon LaRouche har udviklet til at få verden ud af krisen og drive den frem mod fremtiden: Bankopdeling gennem Glass/Steagall-loven; en Nationalbank i traditionen efter Hamilton; en Hamiltonpolitik med kredit til investering øremærket til infrastrukturopbygning på basis af langfristede kreditaftaler; og et rumprogram som videnskabelig drivkraft med det formål at udvikle fusionskraft og minere helium-3 på Månen som brændstof til programmet. Hun opfordrede dernæst indtrængende til, at programmet med den Nye Silkevej blev udarbejdet med henblik på at trække verden væk fra geopolitik og etablere et nyt paradigme, baseret på menneskehedens fælles interesser.

Hendes tale placerede omgående hele spørgsmålet på et højere niveau og, for dem, som ikke kendte fru Zepp-LaRouche, kom det som noget af en overraskelse. Under Spørgsmål & Svar og aftenens session var der imidlertid en tendens til at vende tilbage til spørgsmålet om »geopolitik«, der krævede flere interventioner fra fru Zepp-LaRouches side for at få tingene tilbage på rette spor. På et tidspunkt reagerede en noget utilfreds professor, som syntes at være udmærket tilfreds med at bevare Kina hovedsagligt som et landbrugsland, på, hvad han troede, hun havde sagt. Om han havde misforstået det, eller ganske enkelt gav sin utilfredshed luft, så gjorde flere af talerne en særlig indsats for at rose det perspektiv, som hun havde rejst.

Der deltog også flere unge mennesker, og et af dem rejste sig på dette tidspunkt og sagde, at han slet ikke havde haft til hensigt at tale, men at han følte det var nødvendigt på dette tidspunkt for at understrege betydningen af det, fru Zepp-LaRouche havde sagt, for Kina. Den omstrejfende professor blev sandsynligvis passende tugtet, da han ikke kom med yderligere bemærkninger under resten af konferencen.

Ved den efterfølgende banket kom mange af deltagerne op til

hendes bord for at udbringe en skål for hendes bidrag. Og selve arrangørerne var himmelhenrykte over konferencen, som de følte var blevet transformeret af Helga Zepp-LaRouches deltagelse.

Fra LaRouche-bevægelsen 4. september 2014: Tiden er kommet til at dumpe Obama og Boehner

24 timer før NATO-topmødet med statsoverhoveder i Wales løb præsident Obama rundt i Estland og kom med absolut vildt provokerende udtalelser imod Rusland onsdag. I, hvad man kun kan beskrive som en klinisk demonstration af hans totale frakobling fra virkeligheden, kastede Obama sig i en tale i Talinn ud i en tirade imod Ruslands »frække angreb« imod Ukraine, og erklærede dernæst, at

»demonstranterne i Ukraine på Maidan var ikke anført af neonazister eller fascister. De var anført af almindelige ukrainere, mænd og kvinder, unge og gamle, som var dødtrætte af et korrupt regime, og som ønskede at deltage i det fremskridt og den fremgang, som de ser i resten af Europa. Og de indlod sig ikke på en bevæbnet magtovertagelse ... «

Han fortsatte med at udpege Rusland og løj,

»det var ikke regeringen i Kiev, som destabiliserede det

østlige Ukraine. Det var de pro-russiske separatister, som opmuntres af Rusland, finansieres af Rusland, trænes af Rusland, forsynes af Rusland, og bevæbnes af Rusland. Og de russiske styrker, som nu er rykket ind i Ukraine, er ikke på en humanitær eller fredsbevarende mission. De er russiske kampstyrker med russiske våben i russiske tanks.«

Efter at omtale den succesrige, europæiske økonomi, fortsatte Obama med at påstå, at de sanktioner, der var påtvunget Rusland, havde ødelagt den russiske økonomi, og at Rusland var fuldstændig isoleret.

Virkeligheden på jorden i det østlige Ukraine udgør yderligere en udfordring for Obama og de andre NATO-statsoverhoveder, som mødes i dag, den 4. sept. i Wales. Ukrainske styrker er blevet overvældende slået i den seneste kamp, med skønsmæssigt 7.000 ukrainske tropper fra hæren og militserne nu omringet i diverse østlige dele. Onsdag morgen talte præsident Vladimir Putin i telefon med den ukrainske præsident Petro Poroshenko. Efter samtalen kom både den ukrainske og russiske regering med udtalelser, som antyder, at de to statsoverhoveder havde diskuteret parametre for en langsigtet våbenstilstand og en løsning på de østlige, ukrainske provinsers status. Putin sagde til *RIA Novosti*, at han havde forhåbninger om, at fredagens møde med Kontaktgruppen i Minsk, Hviderusland ville resultere i endelige aftaler.

Obamas psykotiske fornægtelse af virkeligheden omkring situationen i Ukraine matcher briterne, som er i færd med at forberede et endeligt forslag til NATO-topmødet om skabelsen af en hurtig indsatsstyrke på 4.000 mand under britisk ledelse, som kan indsættes imod Rusland med 8 timers varsel. Endvidere udfører NATO-lande en række manøvrer i september måned – i det vestlige Ukraine, Sortehavet og i Østeuropa – alt sammen under den »atlantiske beslutsomheds« paraply. Manøvrerne i Sortehavet, med navnet »Havbrise«, vil finde sted 8.-10. september og vil omfatte flådeskibe fra USA og fire europæiske NATO-lande. Det amerikanske skib bliver USS Ross,

det andet AEGIS-missilforsvarsskib, som er udstationeret i Rota, Spanien.

Onsdag erklærede Lyndon LaRouche, at NATO styres af briterne, og at de er yderst sårbare.

»De må hellere lade være med at angribe, for Rusland vil svare – og svaret bliver ikke det, som briterne forventer.«

Sandheden er, at der ikke er basis for en varig fred, så længe Obama og Boehner er ved magten i USA. Kongressen har alle de beviser, de behøver for at indlede omgående rigsretssagsprocedurer imod Obama den 8. sept., når Huset og Senatet vender tilbage til Washington – på Lyndon LaRouches 92-års fødselsdag. Ingen Kongres med respekt for sig selv kunne tolerere Boehners fortsættelse som formand i Huset, lige såvel som det kunne undlade at stille Obama for en rigsret. Det er virkeligheden, og tiden er inde til helt og holdent at konfrontere denne virkelighed. Obama har behandlet sin afvisning af Forfatningens artikel 1, sektion 8, og Resolutionen om Krigsbeføjelse, hånligt, ved at sende seks breve til Kongressen om de voksende udstationeringer i Irak – hvor han i hvert tilfælde påstår, at brevet er tilstrækkeligt til at tillade yderligere 60 dage af amerikansk militærhandling uden Kongressens bemyndigelse. Dette er i sig selv en alvorlig forbrydelse og forseelse og sikrer hans omgående afsættelse.

Den amerikanske økonomi er praktisk talt blevet udslettet af Obamas politik. Den seneste krise er i præriestaterne, hvor godtransportkartellet – som ejes af den entusiastiske Obama-tilhænger Warren Buffet og en anden hedgefond-kumpan – truer med at udslette dette års hvedehøst ved at nægte at transportere hveden til markederne. I dele af hvedebæltet har hveden rådnet i siloer i fire måneder, mens godsvognene transporterer olie fra fracking-felterne i området.

Hvis man ønsker at undgå termionuklear udslettelse eller en

total disintegration af den amerikanske økonomi, så tilslutter kampagnen for at stille Obama for en rigsret og fjerne Boehner nu!

Virkeligheden hævder sig også i Asien, hvor Helga Zepp-LaRouche fortsætter sin succesrige tur til Kina. Onsdag optrådte Helga på et trepersoners panel på CCTV-primetime for at mindes 3. september, den dag, da anden Verdenskrig sluttede i Stillehavsområdet med fascismens nederlag. Helga præsenterede et tydeligt kort over BRIKS-nationernes gennembrud, det russisk-kinesiske strategiske partnerskab, den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank, den Nye Udviklingsbank, og Xi Jinpings Nye Silkevej. Hun advarede om, at det vestlige finanssystem har kurs mod et totalt sammenbrud i den allernærmeste fremtid, at al politik i kølvandet på krisen i september 2008 mislykkedes med at sætte en stopper for rodet med for-store-til-at-lade-gå-ned-banker, og at disse banker nu er 40 % større og har kurs mod en total eksplosion. Hun bemærkede, at den japanske Shinzo Abe-regerings politik har allieret sig med Wall Street og London og ligeledes er dømt til undergang – i skarp kontrast til BRIKS' perspektiv om projektfinansiering.